

הרולד שימל

במקום ובזמן

יתרונה של השירה הוא תמיד במקום ובזמן.

המקומי והמיידני הם שקי מלט על הראש, אוויר תחת קימורה של כף הרגל. הם מעניקים למשורר תחושה של משקל פיזי. גופו מאכלס חלל ממשי בחלל עובדתי ומוגבל.

יציבה היא הגברה ושכלול. היציבה ניכרת בכל מראָה שהעיניים קולטות. מה שאין בה מרמז על ארגון, ומה שיש בה – על סדר.

נוכחותו של המשורר תופחת באמצעות ייחודיותה של הגיאוגרפיה המקומית:

הארט קריין ניצב במרכזו של גשר ברוקלין, מאכלסו באופן ייחודי ולנצח. ההתלכדות נעשית להיסטורית, כמו קאטולוס בסירמיונה, ויליאם קרלוס ויליאמס במפלי פטרסון, או מרס קנינגהם ולהקתו בגראנד פיאה בוונציה. כך גם עקבותיהם של המשוררים האנגלים מן המאה ה-19 נצמדים לאדמת איטליה בעיקשות ובמוחשות כעקבות דינוזאור. כך גם קוואפיס, "שמת לפני שנים", כפי שאבות ישורון היה עשוי לומר, מוסיף לרדוף את הרחובות והסמטאות האחוריות של אלכסנדריה.

גם השפה היא בת המקום והזמן הזה. הניאו-ארכאיזמים והלוקאליזמים, הסלנג ההיסטורי והעכשווי, שפת העיתונים, השי"ן השרוקה או החצי-גמגום האופנתיים של, נאמר, ג'ון אשברי בעת שכתב במנהטן, מתארכים את עצמם במדויק.